Våld existerar inte

Från Peter Gelderloos ”The Failure of Non-Violence”, kapitel 1. Fritt översatt av Studiecirkeln är vår Dynamit

Peter Gelderloos

2013

Det kanske viktigaste argumentet emot ickevåld är att våld som ett koncept är så pass mångtydigt att det blir inkonsekvent. Det är ett koncept som är benäget att utsättas för manipulering och dess definiering ligger i händerna på media och regeringen, så att de som baserar deras kamp på att försöka undvika det kommer för alltid att ta vinkar och låta sig ledas av de som har makten.

Våld existerar helt enkelt inte. Det är inte en grej. Det är en kategori, en mänsklig konstruktion där vi väljer att placera en bred samling av handlingar, fenomen, situationer och så vidare. "Våld" är vad personen som talar för tillfället bestämmer sig för att beskriva som våldsamt. Ofta betyder det här saker som de inte gillar. Resultatet blir att användandet av kategorin "våld" brukar luta mot hyckleri. Om det är gjort mot mig, då är det våldsamt. Om det görs av mig eller till min fördel, då är det försvarbart, acceptabelt eller till och med osynligt.

Under de senaste åtta åren har jag organiserat eller deltagit i ett dussintals workshops med ämnet våld. När jag än kan ber jag folk att definiera "våld". Det märkliga är att ingen grupp människor, vare sig om de är fem stycken eller hundra, har någonsin kommit överens om en definition. Vi talar inte om några slumpvisa urval, utan relativt homogena grupper som deltar i sociala rörelser, som bor i samma stad och ofta känner varandra, eller i några få fall grannskaps föreningar eller studiegrupper. Med undantag för universitetsklasser, talar vi om självväljande grupper av människor som tagit sig dit för att tala kritiskt eller i stöd för ickevåld. Och även i det snäva urvalet fanns det inget konsensus om vad våld verkligen är.

Ibland försökte jag lura det ur dem genom att be människor att ställa sig upp eller räcka upp handen om de ansåg att en specifik handling eller situation var våldsam. Sedan gav jag exempel som "en demonstrant slår en polis som försöker gripa någon", "slå sönder fönster på en bank som vräker familjer från sina hus", "att köpa och äta industriodlat kött", "att köpa och äta industri odlad soja", "en person som dödar någon som försöker våldta hen", "bära ett vapen öppet", "betala din skatt", "köra bil", "när polisen vräker någon från sitt hem", "att få en polis må bra över sitt jobb", "ett rovdjur som dödar och äter sitt byte", "en blixt som dödar någon", "att fängsla någon" och så vidare.

Efter att ha gjort den här övningen ett dussin gånger la jag märke till ett par tydliga mönster. Först, som jag redan nämnt: det fanns ingen överenskommelse. Men än mer intressant var vad som hände när jag bad deltagarna hålla ögonen stängda medan de svarade. Om människor inte kunde se vad deras kamrater svarade, var mångfalden ännu större. Om människorna hade ögonen öppna när de röstade, hade de flesta frågorna en tydlig majoritet som beskrev exemplet som "våldsam" eller "ickevåldsamt". När folk hade ögonen stängda var många fler exempel uppdelat exakt på mitten (den här mångfalden blev ännu tydligare om jag bad folk att placera sig på ett spektrum snarare än att välja ett ja eller nej). Med andra ord är "våld" inte nödvändigtvis en kategori som definieras resonligt, så pass att det definieras av vår omgivning. Vad som anses normalt eller acceptabelt löper mindre risk att definieras som våldsamt, oavsett hur stor skada det gör.

Något som kritiker av ickevåld länge har sagt är att ickevåld döljer strukturellt våld eller våldet från Staten, och ändå är det sånt här våld och inte uppror eller befrielsekamper, som skadar betydligt fler människor. Det var ingen överraskning, att många människor, framförallt utanför USA [1] ansåg att det är våldsamt att vara beväpnad offentligt, medan nästan ingen ansåg att det är en våldsam handling att arbeta som polis, trots att vara en polis ofta innebär att bära vapen offentligt. Med andra ord, kategorin våld gör den lagliga polismakten osynlig, medan den belyser vem som helst kämpar emot det vanligt förekommande. Det är därför vi säger att ickevåld rättfärdigar och försvarar våld från staten. Det är på grund av det här som de mest respekterade, långvariga pacifistiska organisationerna kommer att förbjuda folk från att dyka upp beväpnade till deras demonstrationer (även så ofarliga saker som käppar eller hjälmar). Men gör inget för att avväpna polisen, vilka de ofta bjuder in för att vaka över deras protester. Och det här är varför polisen, i tur och ordning försöker förmå demonstranter och protestorganisationer att utöva ickevåld, att publicera ickevåld som uppföranderegler, och att utesluta eller hjälpa till att arrestera vilken "dålig demonstrant" som helst som inte följer lagen.[2]

Endast människor som är involverade i radikala kamper, eller som har en förstahandsupplevelse, tenderar att se strukturell skada som våldsamt. Människor i en typisk högskoleklass identifierar inte att betala skatt eller handla kläder gjorda i under usla förhållanden som våldsamt. Människor som har blivit utmätta, eller deltar i en grupp som arbetar emot utmätningar, kommer att identifiera en vräkning som våldsam. Djurrättsaktivister kommer att identifiera kött som våldsamt. Förespråkare för småjordbruk eller regnskogsaktivister kommer

identifiera soja som våldsamt. Nästan ingen kommer identifiera att köra bil som våldsamt, trots att det i objektiva termer är saken på listan som utan tvekan har och kommer att orsaka de flesta dödsfall.

Naturligt våld då? De skador som orsakas av vädret, av rovdjur, på grund av brist på rovdjur, av det faktum som så många människor inte har gjort upp med, att vi alla kommer att dö? Hur mycket av konceptet "rätt att leva" kommer från den kristna moralen, grundad i idén om att våra liv tillhör Gud och inte oss själva? Vilka är relationerna mellan denna rädsla för våld och rädslan för naturlighet och oundvikligen för skada och död? Att kategoriskt separera en skada som är oundviklig i naturen och skada orsakad av människor är ofrånkomlig en separation av människor från deras omgivning, både filosofiskt och materialistiskt. Hur mycket lidande är orsakad av den här separationen? Betyder våld att orsaka skada? Om vi deltar i en ofrivillig struktur (som staten eller den kapitalistiska marknaden) som torterar, dödar eller svälter miljoner av människor, slipper vi undan bara för att vi skulle möta negativa konsekvenser om vi vägrar (att betala skatt, att involvera oss i någon form av marknadsutbyte, eftersom om vi är ärliga, även om du handlar grönt, all ekonomisk aktiviteter underblåser det ekonomiska systemet)? [3] Det skulle göra ickevåld till ett skämt, om de som slår tillbaka emot förtryckande strukturer anses vara värre än de som passivt accepterar dom. Och om delaktighet i våldsamma strukturer också skulle definieras som våldsamt, hur mycket motstånds krävs av oss för att inte vara våldsamma? Om vi deltar i en protest en gång om året som efter trettio år fortfarande inte lyckats med att stänga ner en enda militärskola, kommer vi nu anses vara ickevåldsamma? Om vi blir arresterade för civil olydnad, även om vi vet om att vår arrestering troligtvis inte förändrar någonting?

De här frågorna är omöjliga att svara på. Vi är alla tvingade till att medverka i ett samhälle som hålls samman av strukturellt våld och belönande för vår medverkan med olika privilegier, trots att dessa privilegier är ojämnt utspritt i samhället. Med tanke på att de som om använder någon form av synlig, antisocialt våld ofta inte tillhör de som åtnjuter privilegierna av strukturellt våld, finns det inget möjlig sätt att avgöra vem som våldsam och vem som inte är det. Och om vi definierar passiv medverkan som stöd för våld, finns det inget sätt att bedöma vilka kampmetoder som är mer eller mindre våldsamma eftersom en fredlig metod kan vara mer medskyldig till strukturellt våld. Med tanke på att vi inte vet med säkerhet vilka metoder som kommer vara mest effektiva för att slutligen upphäva strukturerna som förtrycker oss och förstör planeten, kan ingen hävda att de har en verklig fredlig metod, såvida vi inte förstår "fredlig" som "ickekonfrontativ" eller kanske också som "tillfreds med de existerande våldsstrukterna".

Alltså, ickevåld är inte en frånvaro, undvikande eller transformering av våld. Det vore omöjligt att verifiera. Ickevåld är ett försök att lösa, transformera eller undertrycka de saker i vårt samhälle och i våra sociala rörelser som för deltagarna verkar vara våldsamt. Eftersom våld inte kan förstås objektivt, tenderar ickevåldsgrupper att fokusera på att eliminera eller förhindra de former av våld som inte är normala utan går emot normaliteten; de slags våld som inte är osynligt, utan spektakulärt. Det innebär att ickevåld vill prioritera motstånd mot öppna krig (ett hett krig mellan stater), mot diktaturer, militärstyren, medan de bagatelliserar eller till och med gullar med de mindre synliga våldet hos demokratiska regeringar, kapitalism och strukturell krigsföring. Det betyder även att pacificera de som slåss mot makten, eftersom en rebellisk handling alltid kommer att uppfattas som den mest våldsamma handlingen i vårt samhälle. Av den här anledningen fördömer många anhängare av ickevåld varje kombativ form av uppror medan de normaliserar och till och med rättfärdigar statens repressiva svar [4]. Det är självklart inte sant för alla som praktiserar ickevåld men det är den logiska konsekvensen av det motsägelsefulla i ickevåldsidén, och är därför den väg många eller de flesta deltagare kommer att ta.

Det är därför ingen överraskning, att en av de största ickevåldsrörelsen under de senaste åren , "indignados" [5] från Spanien, deklarerade att alla olagliga aktioner inklusive att blockera väger och till och med guerillaodling - som omvandlade den allmänna plazans gräsmatta till en trädgård - var våldsamma. I kontrast, har många självutnämnda pacifister som jag mött bestämt sig för att självförsvar eller till och med lönnmörda presidenter inte skulle vara våldsamt eftersom de är angripare och att en sådan handling skulle förhindra en mycket större skada. Våld är en väldigt flexibel term som människor kan böja och vrida på hur de vill för att moraliskt berättiga eller fördöma de handlingar de redan har bestämt är acceptabla eller oacceptabla.

Våld är så vagt, så svårt att definiera att det är värdelös som en strategisk kategori. Det vore löjligt att upphäva det som ett ord, eftersom det kortfattat kan beskriva en viss känslosam verklighet. Men att använda den analytiskt, att använda som ett guidande kriterium för vår kamps strategier är en inbjudan till förvirring.

Det kan ta flera timmar av debatter och bara ibland kommer en grupp människor överens om en gemensam definition av våld. Men de har inte uppnått något, eftersom några av dem är fortfarande inte övertygade huruvida ”ickevåld” är detsamma som ”bra” och ”våld” desamma som ”dålig” vilket var meningen att de skulle göra. Med andra ord, de har fortfarande inte lärt sig någonting om de lämpliga metoderna för kampen. Ännu viktigare, näsan varenda en i världen kommer fortfarande att ha en annan definition.

Hur introducerades kategorin ”våld” till våra debatter om strategier? Jag skulle argumentera att det introducerades av den institution vars roll är som tornvaktare av människor uppfattning av våld: media. Det är media som ständigt disciplinerar sociala rörelse att ta sig an dessa kategorier och försvara sig själva från den ständiga anklagelsen av att vara ”våldsam”. Så snart dissidenter försöker försvara sig själva med att de inte är våldsamma har de trillat ner i fällan, genom att anamma Statens värderingar och anpassa sig efter dess utnämna kategori.

Det finns också historier som pekar på medias roll i att introducera den här kategorin i tidigare kamper. Även Gahndi, som såg hur frihetskampen före hans tid blev baktalad av de mäktiga och som åkte för att studera vid ett elituniversitet i England, hans lands kolonialisatör skulle ha varit högst känslig över hur rebeller och revolutionärer karaktäriserade inom diskursen och den styrande klassens media. Han fick säkert ett sådant perspektiv när han frivilligt uppmanade sina indiska kamrater att stödja två Brittiska krig och vinna två krigsmedaljer för sin insats.

I diskussionen om folkrörelser och elitens svar i staden Barcelona, avslöjar Chris Ealham att media använde sig av ”moralpanik” för att ena stadens borgarskikt mot hotet om en revolution underifrån. [6] Vid slutet av 1800-talet och början av 1900-talet var de stora tidningarna huvudsakligen ett kommunikationsverktyg inom bourgeoisien - härskar och ägarklassen. Eftersom det inte fanns någon enda effektiv konspiration som enade hela eliten, framförallt i Barcelona, där eliten var uppdelad mellan spanjorer, katalaner, handelsmän och jordherrar, katoliker och progressiva, mycket av konversationen om hur allt ska styras var tvunget att ta plats i det öppna. Men inför generalstrejker, arbetaruppror och en växande anarkiströrelse, kunde fabriksägarna, politikerna, aristokraterna och kyrkotjänstemännen inte kommunicerat öppet om deras behov att hålla nere underklassen. Att göra så i en tidning skulle bara påskynda deras förlust av kontroll över sina underlydandes hjärtan och tankar, det skulle också motsäga deras egna självbild och den filantropiska diskurser de använde för att rättfärdiga varför de kom att hamna på toppen av den sociala pyramiden. Så istället vände de sig mot moralisk eufemism.

Eliten, såsom det ofta har varit de flesta gånger i historien, hade inte ett enda intresse, utan motstridiga intressen och olika strategier om hur att bevara och öka deras makt. Elitens olika sektioner hade vanligtvis dess egna tidningar och dessa hade konkurrerande diskurser. Däremot, när folkrörelserna var särskilt starka, så pass att de presenterade ett hot mot den sociala pyramiden var det avgörande för eliten att komma över sina olikheter och gå samma för att trampa ner de på botten. Därför började tidningarna att utveckla några av de nyckeleufemismer som redan cirkulerade för att signalera en moral panik, ett ogudaktigt hot mot den rådande ordning som krävde att hela härskarklassen gick samman.

Förutom orenlighet eller hygien var den principiella termen som användes för att släppa lös en moralpanik och mobilisera eliten till att handla ”våld”. Bland eliten, då som nu, i Barcelona såsom i den engelsktalande världen, ”våld” var en eufemism för ett hot mot den rådande ordningen och dess illusion om social fred, i vilken klasskampen, patriarkatets brutalitet och kolonialismens blodtörst är gömda. Tidningarna pratade inte om våld när polisen dödade strejkare, när hyresvärdarna vräkte familjer eller när fattiga människor dog av hunger. De talade om våld när arbetare gick ut i strejk, när hyresgäster slutade att betala hyra, när gatuförsäljare vägrade att ge upp sina varor till polisen (som brukade trakassera dem på affärsägarnas vägnar), och när anarkister iscensatte sabotage eller höll marscher utan tillstånd.

En av fördelarna med den moraliserande eliten diskurser och av demokratiska regeringen också, är att det tränar de förtryckta att ta sig an förtryckarens mentalitet och språk. Med tiden kom människor som kämpar för att förbättra deras situation att bry sig om medias bild av en, vilket är detsamma som elitens bild av en. De ville verka vara respektabla. I vissa fall det var opportunister som grundade politiska partier och sålde det folkliga stödet vid första möjligheten att erhålla en plats vid maktens bord. I andra fall, fanns det människor som tog dessa elitdiskurser seriös, bet i betet och försökte bevisa att de inte var våldsamma eller ohygieniska. De debatterade med den ihåliga skenheligheten hos eliten i ett försök att visa att de inte var monster som

förtjänade repression. Om motiveringen för repression kunde tas bort, borde inte repressionen också försvinna? Allt eftersom spektaklet växte i styrka, blev många människor så avskilda från verkligheten på gatorna så att deras egna självbild och moraliska kompass utformades till största delen av media.

Så snart som de sociala rörelserna började lyssna på media, kunde eliten bestämma vilka former av motstånd som var acceptabla och vilka som var oacceptabla. Varje dag i veckan, berättar media - vilka är ägda av samma personer som tjänar på den rådande ordningen - för oss vad som är våldsamt och vad som är normalt. Kategorin våld tillhör dem. Genom att använda samma kategori som vår moraliska kompass, tillåter vi de som sitter vid makten att leda vår kamp. En motivering för att klamra sig fast vid kategorin om våld är att våld är förtryckande och därför behöver vi belysa det och undvika det.

Det skulle bara ha en chans att vara sant om vi kontrollerade definitionen av våld snarare än de med makten. Om vi väljer andra kriterier för att utvärdera vårt motstånd, till exempel ifall en taktik eller metod är befriande eller inte, huruvida de gör oss mer fria och öppnar upp områden för nya sociala relationer, kan vi undvika de former av auktoritarianism eller självskada som pacifisterna önskar att undvika utan att ge övertaget till media. Media pratar inte 24 timmar om dagen om vad som är befriande för att de inte vill att vi ska tänka på det och för att vi har övertaget i den debatten. Mer ofta än deras enstaka användande av ”frihet” som rättfärdigandet av något krig, måste regeringen och media förklara varför vi behöver begränsningar av frihet. Men när det kommer till våld, har de övertaget i en mikrosekund, om de vill beskriva en konfliktskapande social rörelse som våldsam, eller åtstramande besparingar eller kapitalistiska utvecklings projekt att verka vara ett profan faktum i livet. Även i en rättvis debatt, och debatten är långt ifrån rättvis, kommer de flesta människor bli övertygade att de som triggar adrenalin, som känns farligt - en kravall, en skjutning, slå sönder saker, att skrika och springa runt, brottsdåd - är våldsamt, medan det som är abstrakt, byråkratiskt, eller osynligt - en millions långsamma död på en annan kontinent, priset för medicin, en fängelsedom - inte är våldsamt.

Frihet som ett koncept sammanfaller med de som kämpar för deras, medan ickevåld som koncept sammanfaller med som upprätthåller normalitet och härskarna av status quo.

Genom att kritisera ickevåld, förespråkar jag inte våld. Många av oss anser att frasen ”att förespråka våld” inte har någon inneboende mening, det är bara en form av demagogi och skrämselpropaganda. Ickevåld kräver ett strategiskt användande av konceptet ”våld”, vilket är moralistiskt, inexakt, osammanhängande, och lutar mot hyckleri. Vi förkastar ickevåld för att det är pacificerande och för att det är inkonsekvent. Kategorin våld är ett verktyg för staten. Genom att använda det okritiskt blir ickevålds aktivisterna också ett verktyg.

Jag vill inte slösa mer tid på att prata om våld. Jag kommer att försöka prata konkret om de aktioner vi behöver i våra kamper. Om jag behöver referera till en samling av metoder eller taktiker som vanligtvis är exkluderade av ickevåld, kommer jag att tala om ”olagliga”, ”kombativa”, ”konfliktskapande” eller ”kraftfulla” aktioner, beroende på vad det handlar om. Men jag kommer försöka att göra så med ögonen fixerade på nödvändigheten av en mångfald av taktiker.

Men ”en mångfald av taktiker” borde inte bara bli en ersättningsterm för ”våld”. Jag anser att kritiken ibland varit grundad i att utövare av en mångfald av taktiker har gjort vad de än velat utan att tänka på konsekvenserna för alla andra. Men också att några av de mest effektiva protesterna i Nordamerika under de senaste åren - effektiva i den meningen av störningar av de mäktigas toppmöten, i form att medvetandespridande, överleva repression och tillåta flera olika sorter av protestmetoder att få spelrum inom samma område i en anda av respekt och solidaritet (med undantag för metoder som försöker diktera hur alla andra får och inte får delta) - använde sig av en mångfald av taktiker. Dessa inkluderar WTO protesterna i Seattle 1999, Republikanernas nationella partimöte i St. Paul 2008, de olympiska spelen i Vancouver 2019, en kan också tillägga protesterna mot G8-toppmötet i Gleneagles, Skottland, eller protesterna mot G8 i Heiligendamm, Tyskland 2007. Och i kölvattnet fanns det oundvikligen några förespråkare av ickevåld som bröt mot enighetsprincipen man kom överens om på förhand och fördömde de ”dåliga protestanterna i media.

Medan debatten kring en mångfald av taktiker ofta kommer upp till ytan under större protester som församman människor med väldigt olika taktiker är den också användbar för andra tillfällen och andra slags kamper. Också de mest effektiva sociala upproren sen slutet av det Kalla Kriget kan karaktäriseras som användandes av en mångfald av metoder, medan de exklusivt fredliga rörelserna har resulterat i besvikelse. (Hela kapitel 3 är tillägnat det här).

Det finns annan kritik som har kommit från de så kallade ”dåliga protestanterna”, de våldsamma själva. Medan många fortfarande håller fast vid idealet om en mångfald av taktiker, och många anser att kombativa metoder såsom sabotage, kravaller, Svara block, eller till och med väpnad kamp är nödvändigt, är få tillfreds med våra metoder idag. Deltagare av vissa kamper, vid särskilda tillfällen, har kritiserat en fetischering av våld i deras kamp, eller bristen på ett nästa steg när polisen väl har blivit besegrad på gatorna (läs till exempel, ”And After Having Burnt Everything? Strasbourg, Black Block and the Question of Strategy” eller ”Another Critique of Insurrectionalism” [7]. Att generalisera den kritiken mot alla ”våldsamma demonstranter” vore oärligt och det skulle också missa de värdefulla och nyanserade poänger de tar upp.

I mina egna erfarenhet, gör en orättvis ofta manipulerade generaliseringen av anhängare till ickevåld det mycket svårare för konfliktskapande anarkister att göra denna självkritik öppet. Ironiskt nog har förespråkare av ickevåld skapat exakt en sådan polemiserad miljö som ”ickevåldsam kommunikation” försöker undvika, i vilken två olika sidor möter varandra. Jag skulle kunna fördöma det här som ännu ett exempel på ickevåldshyckleri, men då skulle pacifister som inte förtjänar den kritiken, tillsammans med de som gör det, troligtvis stänga sina öron och återladda för en kontraattack. Så, jag kommer lämna kritiken i det öppna och repetera poängen med att de som stödjer en mångfald av taktiker generellt inte är tillfredsställda med vår kamp, många är självkritiska och många vill vara med inkluderande.

En mångfald av metoder är nödvändig i vår kamp eftersom ingen av oss har svaret angående den enda sanna strategin för revolutionen; för att det finns ingen en storlek passar alla och var och en av oss måste utveckla en unik form av kamp för våra respektive situationer: och på grund av det faktum att vår rörelse är svårare att undertrycka när vi ersätter en partilinjeenighet med en bred solidaritet, när vi attackerar som en svärm och inte som en armé. Oavsett om armén är pacifistisk eller komabtiv, disciplinen som krävs för att tvinga eller skrämma allihop till att följa ett stycke förgodkända taktiker och att utesluta de som hamnar utan för ledet är auktoritärt. I en sådan strid oavsett vilken armé som vann - regeringens arme eller rörelsens armé - skulle staten segra.

En brist på enighet betyder inte en brist på kommunikation. Vi lär oss från olikheter, och vi är starkare när vi kommunicerar över den olikheten, kritisera varandra men också hjälpa varandra, och samtidigt respekterar vår fundamentala skillnad. Det finns många helt felaktiga och baktalande former av kampmetoder, och dessa borde kritiseras lidelsefullt, inte skyddas bakom en artig relativism. Men målet med vår kritik bör vara solidaritet, inte homogenitet. Det finns tusentals olika roller att spela i den här kampen, om vi kan lära oss att stödja varandra i våra olikheter. Det finns en plats för helare, för kämpar, för berättare för de som löser konflikter och de som söker konflikt. Alla av oss kan göra ett bättre jobb med att eftersträva denna mer robusta kampmetod.

Fotnoter:

[1]. Den här detaljen är extremt singnifik, då den visar att om någonting är lagligt och därmed normaliserad av staten, är det mindre troligt att det uppfattas som våldsamt: i USA är det lagligt att bära vapen öppet, medan det generellt sätt inte är det i Europa och Sydamerika.

[2]. I How Nonviolence Protects the State, dokumenterar jag polismanualer, FBI-memos, militär upprorsbekämpningsexperter, studier av polisen som visar att staten försöker övertyga sociala rörelse att vara ickevåldsamma, eller utvärderingar att folkliga ickevåldsrörelser är ett mindre hot än väpnade folkliga rörelser. Ett mycket mer nyligen exempel inträffade efter generalstrejken i Spanien den 29 mars 2012, vilken ledde till hårda kraveller i Katalonien. Den katalanska inrikesministern Felip Puig (ansvarig för polis och den allmänna ordningen) grillades av media för att ha förlorat kontrollen över gatorna. En stor del av hans omfattande svar, regeringens planer på repression var att pressa organisationer som planerar demonstrationer och strejker att ta ansvar säkerhet och fredsbevarande, att kriminalisera användandet av ansiktsmasker, att uppmana ”medborgarna” att inte gå med upprorsmakarna (under dagens händelser höll sig till och med de som inte deltog direkt i sammanstötningarna nära kravallerna, och gjorde det omöjligt för polisen att göra en kontrattack, och genom att skapa en allmän hemsida för att tjalla i hopp om att demonstrantkamraterna skulle avslöja identiteterna för dem som hade fastnat på kameran.

[3]. Vilket är att säga att företaget som producerar grön eller arbetarvänliga produkter fortfarande bidrar direkt till exploatering och ekocid, eftersom varan helt enkelt inte är miljövänlig eller människovänlig. Samma företag producerar andra produkter som dessutom är ännu mer uppenbart korrupt, eller om en av de få företag

som bara säljer eko- och arbetarvänliga produkter, så finansierar företaget alla möjliga andra aktiviteter när profiten återcirkulerar i ekonomin.

[4]. Pacifism as Pathology dokumenterar många exempel på denna tendens att beskylla offren för repression eller hävda att repressionen är rättfärdigad.

[5]. Eftersom inte alla inom 15-maj torgsockupationsrörelsen var ickevåld eller enade bakom en progressiv populism. Jag använder de till störst del mediatillskrivna etiketten ”indignados” bara för att referera till dem som såg sig själva som fredliga medborgare upprörda över den riktning deras regering tog. Många andra i rörelsen trodde på revolutionen och var bortom upprörda.

[6]. Chris Ealham, Anarchism and the City: Revolution and Counterrevolution in Barcelona 1898-1937 (San Francisco: AK Press, 2010).

[7]. Båda två av dessa anonyma texter kan hittas på theanarchistlibrary.org

Det Anarkistiska Biblioteket

Peter Gelderloos
Våld existerar inte
Från Peter Gelderloos ”The Failure of Non-Violence”, kapitel 1. Fritt översatt av Studiecirkeln är vår Dynamit
2013

The Failure of Non Violence, av Peter Gelderloos, Left Bank Books, 2013

sv.anarchistlibraries.net